

Elżbieta Dąbrowska

Raciborz - las "Obora"

Informator Archeologiczny : badania 1, 258-259

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

w celu uchwycenia zewnętrznej i wewnętrznej krawędzi wału założono dwa wykopy sondażowe: 2 x 2 m (na zewnątrz), oraz 5 x 2,5 m (wewnątrz grodziska). Pomogło to ustalić, iż cała konstrukcja obronna rozciągnięta była na szerokości ok. 18 m. Nierazie jednak trudno stwierdzić, czy jest to szerokość pierwotna wału, czy po prostu uległ on zniszczeniu i elementy konstrukcyjne zalegają teren położony, u stóp wału. Wskazówką przemawiającą za w/w szerokością jest umocnienie gruntu za pomocą faszyny. W wykopie przecinającym wewnątrz grodziska (5 x 2,5 m) odsłonięto fragment majdanu o gliniastej nawierzchni. W profilu wyraźnie rysuje się krawędź wału i początek majdanu. Istnieje jeszcze ewentualność dwu faz budowy grodu.

Objekt jest interesujący i planowana jest kontynuacja badań w 1968 r.

R A C I B O R Z -
- las "Obora"

IHKM PAN w Krakowie

Badania prowadziła dr Elżbieta Dąbrowska, finansował
IHKM PAN.

Badania mają charakter systematyczny. W oparciu o wyniki z poprzednich lat ustalono ramową chronologię dla całego omentarzyska od V/VI do VIII/IX w. Prace w b.r. były kontynuacją i ograniczyły się do przebadania jednego kurhanu.

Kurhan nr 7 znajduje się w centrum pierwszej grupy omentarzyska i należy w niej do największych (rozmiary 7 x 7,6 m, wys. 1,05 m). Nasyp kurhanu posiadał charakter jednolity (ciemno-żółty piasek). Na spągu nasypu wystąpiła warstwa szarego

piasku przemieszanego zapewne z popiołem z licznymi wytrąceniami żelazistymi, tworząca rodzaj soczewy ułożonej w postaci nieregularnego kręgu współśrodkowego z kurhanem (śr. 2,2 m). Warstwa zalega bezpośrednio na całou, o nie równej powierzchni z licznymi zagłębieniami. Brak jest śladów humusu pierwotnego. W obrębie warstwy piasku z popiołem nie znaleziono ułamków przelanych kości. Występują one w centralnej partii nasypu kurhanu ponad opisaną warstwą, począwszy od szczytu aż do głębokości 60 cm, a także na jego zboczach zapewne zayta ze szczytu.

W południowo-zachodniej partii nasypu kurhanu znaleziono kilkadziesiąt ułamków pochodzących z jednego naczynia o dużym rozrzucie w pionie i w poziomie. Fragmenty drugiego naczynia o małym zasięgu występowania znaleziono na południowym stoku kurhanu (być może w wypełnisku rowu).

Fragmenty dwóch naczyń (prawie całych), ręcznie lepionych, wykonane są z gliny schudzonej gruboziarnistym tłuczniem, z nikłymi śladami obtaczania poniżej krawędzi i wklęsłym odciskiem osi krążka garncarskiego na dnie, nieornamentowane.

Planowana jest dalsza eksploracja stanowiska, a mianowicie przebadanie 4 dalszych kurhanów (dotychczas wyeksplorowano 5) w grupie I i po jednym w grupach II i III. Każdy kurhan po eksploracji jest ponownie usypywany w celu utrzymania pierwotnego krajobrazu.

Omentarzysko zagrożone jest przez postępującą wymianę drzewostanu zwłaszcza w obrębie grupy II.